

שבי"ץ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
בהר-בחוקותי | 364
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"ץ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר אפילו...

מסע מזן אחר/ הרב יצחק סבתו

בטירונויות, יש מסעות. בהתחלה 3 ק"מ, 7 ק"מ, 10 וכן הלאה. לאט לאט הסיבולת שלך עולה ואתה מתקדם. במסע האחד לפני האחרון - סמ"פ, היה לנו מפקד מורעל. הוא אמר לנו: "כשאתם רואים שלולית, אתם נכנסים לתוך השלולית!" זה היה "מסע השלוליות". בקושי גמרתי את המסע הזה. אמרתי לעצמי: "אם ככה היה המסע הזה, מה אעשה במסע הבא, מסע המ"פ?"

במסע הבא היית הקשר של המ"פ. התחלתי ללכת איתו, ובשלב מסויים הוא התחיל לשלוח אותי לחיילים: "לך אל ההוא, ולך אל ההוא". החלטתי: במסע הזה, אני הולך לעזור לאנשים. הייתי דוחף את ההוא, אומר בדיחה להוא, וכל כמה דקות אתה צריך לחזור למ"פ, כי אתה קשר שלו, ואולי יש משהו חשוב שהוא יצטרך לומר לך...

זה היה פשוט מדהים, שהמסע הזה היה הרבה יותר קל מהמסע הקודם! לולא ראיתי את זה במוחש, לא הייתי מאמין. היה פער עצום. במסע הקודם אמרתי: 'סחבתי ג'ריקן בשביל החיילים? שיגידו תודה!' במסע הזה התאמצתי הרבה יותר, אבל היה לי הרבה יותר קל, כי עזרתי ולא התרכזתי בעצמי אלא בעזרה לאחרים.

מה חכם לזכור? ספרו: www.shabatz.022.co.il

תארו לעצמכם ש: בשבת באתם לקרוא בספר שלכם וגיליתם שהניחו עליו צעצוע מוקצה... אז מה עושים? מהלכות מוקצה - ט"ו:

דבר המותר בטלטול ("היתר") שהונח עליו מוקצה, מוגדר "בסיס לדבר האסור" ונאסר בטלטול, אם התקיימו התנאים הללו:

- המוקצה עליו כעת או שהיה עליו בכל "בין השמשות" בכניסת שבת. במקום צורך גדול אפשר להקל אם המוקצה עליו כעת אבל הונח באמצע השבת, לאחר "בין השמשות".
- המוקצה אסור בכל טלטול וכגון מוקצה מחמת חסרון כיס, מוקצה מחמת גופו ומוקצה מחמת איסור. לא כלי שמלאכתו לאיסור.
- המוקצה הונח על ידי בעלי ה"היתר" או על ידי אדם אחר ונוח לבעלים בהנחה זו.
- דרך המוקצה להיות על ה"היתר" וכגון ארנק ומטבעות, או שהמוקצה הונח בכוונה שיהיה שם בשבת (אם הונח בלי כוונה, או שלא חשב בפירוש שישאר שם בשבת, אין דין "בסיס").
- ה"היתר" משמש את המוקצה, ולא הפוך.
- צריך שלמוקצה תהיה חשיבות מסוימת ביחס ל"היתר" (צלחת שהניח עליה קליפות, אינה "בסיס", ואי"ה נלמד את דינה בשבוע הבא).

לשמור ולעשות

היומנו של שבי"ץ

במקום אחר

המדורה, ללך, דוד ואני. ללך סוכה ספינר מהפילג שיא ביז אחר. ג'רד, מה הפקט של ש"פ? שאגרי נכידות, פלואס מגחוק אשניים: אלה שמסוכבים ספינירים, ואלה ששואלים מה זה. אני מהחצי השני.

"לא יודע", הוא זנב, "אבל זה כ"ף. זה רק מסוגל במקום, אבל חלשה משלה אכן אדם. אומרים שזה חזר אריכות". בדיוק באוגר רלך חזף על פנינו הנכב עם הקרשים. לא ראיתי מי נפל בו. הייג מלכב בספינר.

הלחן אגרי המדורה. היו שם כבר חלשה חכמה, פופכים הנכה הנכה קרשים קטנים למדורה אחר גדולה. "כא אחד הוא חף קטן..." אחרי חמש דקות של חמידה בחוסר מטל, חזרה של "לחל חמישי", החלטי לחגרי. חשבי אנסא אפסיק מה שאצווח חז מנחה.

"שמריהו?" שמעתי פגאום קול. זה היה ללך. חזרתי. "רציגי אשגף אורג במשפתי", הוא אמר, "מגאים אר?" חיכתי או ופכנו ביחד. ממש שמחתי שפיה בדור אי שלכשיו אני מקשיב לו, ולא חסוק במה שגבנני אשגף חז חזמי.

"כשלהלחן היוא אגרי הנכמה", הוא אמר, "חשבי אשגף חז חזמי שלחמיים אנשים חכמים עם אמ אני לא רואה אג זה".

לשבי"ץ שלום, שמריהו.

והראו מהולל. "איפה כולם?" שאגרי אורג, "לא קבלו ב- 14:00?" האמא שקצת כחסי לז חל החכמה, ישיבאלו אינולג מהמדורה, כשפם לא באו אכני אורג לפני זה.

"החכמה חכמים", חנה אי אריאל. "איפה חכמים? אין שם אף אחד!" "איפה זה יש?" שאו הראו. "איפה! איפה שמקיימים אג המדורה!" "פם נמצאים באגרי הנכמה שמאחורי הישיבה. מנול הישיבה אמר שאפטר אקח מלש קרשים", אמר הראו. שנייה נכנסו אאולו. שמנו אג הקרשים שאספנו באגרי המדורה והצטרפנו אליהם.

כשלהלחן אגרי הנכמה ראינו חמישה חלש חכמה סוכבים חזים בדמימות, חכמים, פלסורפסודג רגלי איפה אגרי חריס אפולו ספם קולף, כמיטה המסוגר.

"הו! בחוכים הפאים", קרא אכיווננו אחד החכמים, כאולו שלא סוכבו קרשים במקום של המדורה חז חכשיו. הוא סוכב אכד אול חף חנה. חזרה אפחמים חל חז הנכה חרימה חזים, וחדחף אגא המטחן חז קרשים.

היו שם כאוף השפגבבו סביב חזמים. אני הייג בחניין חכבד. "בוא", קראתי לחלף ונכנסו פנימה יוגר. שנינו אספנו יחד חרימה מלכבדג והכברנו אורג ארכב. כשסיימנו אפחמים וחכרנו רלגי אשיכור אגרי הפמא

זה שמריהו. אקרא א"ג חזומר חזיחל בישיבה שנפלשים בשלה 14:00 אאולו קרשים למדורה. האמא שלא היה אי ממש רלון אפחחיל אאולו קרשים: פיגה ממש, היה אי מה חלשג, יש אנשים אחריה שמייד מחזים אכברים האלו עם קצת פיגיי חזיף.

ב-14:05, אחרי ארוחת חכריים, הייג בדך אפניומי. ראיתי אג חלף, חכר שול. "אין הורך? אאולו קרשים?" שאגרי אורג. "וואלה, זה חכשיו! אגרי בא?" "איפה זה?" שאגרי. לא חלשגי שזה פולן שאשגף אפנה המדורה, ואל אקח חוק הפכנה שלה.

"לא יודע איפה. אזוי שם... אשאל מישהו", הוא חזיחל. פכנו אגרי שבו כל שנה חלשים אג המדורה. לא היה שם אף אחד. 14:10. הפסכנו מסביב, אין אור חיים. "אנחנו הראשונים!" אמר חלף. "הייחידים", גיקני.

"אזוי ניקח כמה חכמים מהפפוקר?" חזיחל, "אין פה אף אחד". ניקח כמה קרשים, נחלה יוגר מכו הפשאר, ואור חלשג מה שאני חזב. "אמממ... בוא", פסכים חלף. פכנו שנינו אכיוון חרימה הפפוקר חזיחל הישיבה.

"קדימה!" כשאני אפסתי חלשה קרשים, חלף קיפף שלוש. "אני משגף", הוא אמר. פגאום ראינו אג אריאל

בצאוי אקראגן

שבוע שעבר דיברנו על הקומה החדשה שהולכת וצומחת בקשר שלנו עם ה', וזה מתחבר לי לפירוש השני שהצעת ל"ומביא גואל... באהבה" - באמצעות האהבה שלו ה' מביא לנו גאולה.

איך זה קשור?

אספר לך סיפור: היה ילד ששום דבר לא הסתדר לו בחיים: לא הלימודים, לא החברים, לא המשחקים ואפילו לא השרוכים. הם תמיד היו נפתחים לו. מיותר לציין שהדימוי העצמי שלו היה נמוך מאוד. כשהכל לא מצליח, איזה ערד אפשר למצוא בעצמך? יום אחד, לכיתה שלו נכנס מורה מחליף. את הכיתה הוא לא הצליח ללמד יותר מדי, אבל הוא קלט את הבחור הזה (הוא כבר היה בחור). בהפסקה, המורה ניגש לבחור ואמר לו מילים חמות.

בשיעור הבא נכנס המורה הקבוע, ושוב אותו תלמיד לא היה בעניינים, אבל ממקום אחר. משהו בתוכו נרעד. תחושת האהבה גרמה לו לחשוב: 'כנראה שיש בי משהו אם אני זוכה לאהבה הזו; משהו שמעבר להצלחות ולכשלונות'. הוא לא היה מלומד יותר מדי, אבל הוא הבין היטב את מה שהחיבוק העביר לו בלי מילים.

מאותו יום והלאה, הוא קיבל יותר ביטחון עצמי ותעוזה, השקיע והצליח, ממילא הוא קיבל עוד ביטחון עצמי וכן הלאה. לאחר שנה שוב המורה המחליף נכנס לכיתה, ושוב אותה התעסקה בשטויות במהלך השיעור. חוץ מתלמיד אחד שהיה איתו כל השיעור.

אני מבין שזה משל. הנמשל הוא שעל ידי הקליטה של אהבת ה' אנחנו מתעוררים להתקדם ולהתרומם, וזה מה שמביא את הגאולה!

בדיק. כשאנו קולטים את אהבת ה', זה מעורר אצלנו אהבה אליו. אנחנו פועלים יותר ויותר בהתאם לתכונות האלוטיות שלנו, וככה נראית גאולה - כשאלוקים מופיע בעולם (ולא מסתתר, כמו בגולה).

זה מתקשר גם למה שכתוב בחלק מהסידורים במילה "באהבה", לכוון למסור את הנפש על קידוש השם - כשאני חש שה' אהב אותי, אני לא ננעל על המסגרת הפרטית המצומצמת שלי אלא מוכן להתמסר כל כולי ולהתחבר אליו, לתכנית האדירה שלו להיטיב לעולם כולו, עם כל מה שיידרש בשביל זה.

כמה אהבה יש במסירות הנפש הזו, כמה רצון לחיבור, כמה אחדות. כשאנחנו במקום כזה, איך אפשר שלא תהיה גאולה!?

קורא קבוע

הגעת ליעד

לכל דבר יש מטרה, מהפירות ועד לחיים.

בפרשה ניתנת לנו מצוות השמיטה, ומוזכר שמצווה זו נאמרה בהר סיני. לא ברור למה.

נציע כיוון. במצוות השמיטה, "שבת הארץ", חוץ מהאמירה 'במספר שבע לא עובדים', התורה מוסיפה ואומרת: "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה" - פירות שנה זו נועדו לאכילה.

תשאלו: כל הפירות בכל השנים נועדו לאכילה; נכון. אבל בשאר השנים, משתמשים בהם גם למטרות שאינן הייעוד העיקרי שלהם: לסחורה, לרפואה, לבעירה ועוד. ואף ששוקים הכספיים, תכונותיהם הטבעיות והממשיות החומריות של הפירות הם בעלי ערך, הערך הזה חיצוני יותר ביחס לערכם המיוחד כפירות מאכל.

זו הקדושה שבפירות. הופעת הצד הערכי הפנימי שבהם. סוף סוף הם מופיעים בצורתם המושלמת, מקבלים את מקומם הנכון.

כך גם הארץ שובתת. לא עוד עבודת חול לפיתוח ועיבוד והצמחה, אלא טעימה מעולם שכולו שבת, ששהכל מושלם: איך שהוא, זה איך שהוא צריך להיות. לא צריך כלום יותר מזה.

לאחר שש שנות העבודה, מגיע החלק השביעי, המרכזי, מגיעים ליעד. היעד שלנו אינו עבודה עד אין סוף. העבודה נצרכת כדי לתקן ולשפר ולקדם את העולם, אבל בסוף, העולם הזה יהיה מתוקן במאת האחוזים. רק אור, טוב ברכה וצדק יהיו פה. להתענג על ה'.

בכל שבת, יומית ושנתית, אנו טועמים מאותו מצב מופלא - טעימה שגם מרימה ומקרבת אותנו עוד קצת לשם, על ידי הכניסה המוחלטת שלנו למקום הזה, המקושר לה' ומנותק מהצורך שלנו לעבוד ולפעול. הזיכרון (ומה שבעקבותיו) שיש מנהיג לבירה, שברא הכל בשישה ימים, שמכוון הכל לשלמות הסופית ושגם כעת משרה את שכנתו בעולם (בפרט בעם ישראל), מקרב אותנו לרבש"ע.

ביוכל יש חירות גדולה, ובשמיטה ובשבת יש חירות קטנה. החול כבר לא שולט, הקודש מופיע. יש ערך לעשייה ופיתוח פיזיים, אבל הנשמה חייבת גם מרחבים עליונים יותר. לא רק עשייה פיזית, אלא מגמה רוחנית ערכית, שהחול הוא החומר שלה. צוהר בזמן שבו מתעסקים בייעוד, שמרימים את הראש מחיי היום יום וממירוץ החיים, ומתעסקים (בפועל, ובמחשבה) בנצח, במטרות החיים שלנו.

לשם מה הכל? אדם לומד. בשביל מה? כדי לעשות בגרות. ואז מה? לקבל מקצוע. וכסף. ומה הוא יעשה עם הכסף הזה? במה הוא ימלא את החיים שלו? לשם מה הוא קיבל אותם? לשם מה אנו עובדים, לומדים, חיים? חייבים ערך שנמצא מעבר לחיים שלנו שאותו נחיה, שיהווה עוגן ויעד מספק לחיים שלמים.

ואת זה התורה - שניתנה בסיני - מלמדת אותנו. השמיטה מכוונת אותנו ליעד, והר סיני מלמד מהו.

שעת סיפור

בריאן היה עייף. הוא רצה כבר לחזור הביתה. אבל הרכב התקוע בצד הכביש צד את עינו. הוא עצר, וגילה אשה מבוגרת עם פנצ'ר בגלגל. הוא יצא מרכבו ועזר לה. האשה היתה מוכנה לשלם לו כל סכום, אבל הוא אמר לה: "הרבה עזרו לי בחיים בחינם. אם את רוצה לשלם לי, תעשי טובה למישהו אחר". הוא נכנס לרכבו ונסע. גם אותה אשה נכנסה לרכבה והמשיכה בדרכה. בהמשך הדרך, נכנסה לפונדק קטן והזמינה מרק. בעוד בעלת הפונדק מחממת לה מרק עדשים, מבטה סקר את הבית הישן וקלט את הדלות הנוראה שהיתה בו. בעלת הפונדק היתה אשה בהריון מתקדם. האשה לא אמרה דבר, אך בסוף הארוחה הוציאה שטר של מאה דולר. בעלת הפונדק הלכה לקופה, וכשחזרה וביד העודף, גילתה פתק: "שיהיה במזל טוב. אם את רוצה להחזיר לי, תיטיב גם לאחרים". מתחת לפתק היו עוד ארבעה שטרות של מאה דולר.

האשה לא יכלה לעצור את הדמעות שחנקו את גרונה. היא נכנסה לחדר שלה ושל בעלה. בעלה כבר ישן והיא לא רצתה להעיר אותו. היא רק יישרה את השמיכה שלו, הביטה בו ולחשה: "אל תדאג, בריאן. אלוקים דואג לנו".

לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה לעיני ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל לעיני ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל לפקידת ישועה לכל עם ישראל, בכלל ובפרט

כמוך - יש עוד אפס.

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.

עיצוב גרפי:

עיסור - סטודיו לעיצוב גרפי.

איורים: אריאל חצרוני.

תודה לצביאלי סקולניק.

falmarooo@gmail.com

www.shabat.022.co.il

מוצאי שב"צ

